

BLONDE, BURNT & BAREFOOT

THE LAST CRAZY 5 YEARS

 GERMANY HOLLAND EGYPT

**3 Countries.
1 Woman.
NO PLAN.
Divorce. Chaos.
Love.
Reinvention.**

SANDRA NIEBUHR

I didn't have a plan. I became **THE PLAN.**

Blonde, Burnt

Barefoot

Blonde.
Burnt.
Barefoot.

*“The most courageous act is still to think
for yourself. Aloud.”*

— *Coco Chanel*

Sandra Niebuhr

Colofon

Titel:

Blond, Burnt and Barefoot

Auteur:

Sandra Niebuhr

Publicatie:

Selfpublishing, Broken Circle Press Hurghada

Contact: samo202051@gmail.com

Auteursrecht:

© 2026 Sandra Niebuhr

Alle rechten voorbehouden.

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd. Elke exploitatie buiten de wettelijke grenzen is zonder toestemming van de auteur niet toegestaan.

Opmerking over de totstandkoming:

Dit werk is gedeeltelijk tot stand gekomen met behulp van kunstmatige intelligentie (ChatGPT).

Disclaimer:

Dit boek bevat persoonlijke en gefictionaliseerde inhoud. Gelijkenissen met bestaande personen of gebeurtenissen zijn deels bedoeld en dienen de artistieke weergave.

Coverdesign: Eigen ontwerp met behulp van ChatGPT

ISBN: 9789465462295

PROLOOG

Een gat, een land en een joker

Ik kwam ter wereld met een gat in mijn hart. Geen grap. Medisch bevestigd. Socialistisch gewaarmerkt. De artsen in de DDR lapten het op zo goed als het ging, en mijn leven begon met een jaar ziekenhuis, een weekinternaat voor kleuters en een moeder die op haar zeventiende door haar eigen vader op straat was gezet. Lekker begin.

Opgegroeid tussen de troosteloosheid van de Plattenbau en een systeem dat meer verboden kende dan bananen, leerde ik al vroeg: je moet vechten. Voor je geluk. Voor een afspraak bij de cardioloog. Voor bananen. Op mijn derde verhuisden we naar de Oost-Duitse pampa. Ik was taai. Ik was snel. Een carrière aan de sportschool lag binnen handbereik. Toen klopte de realiteit aan. Het gelapte hart werkte niet

mee. Weg droom van goud. Welkom in het internaat. Op mijn twaalfde. En toen, op mijn achttiende, de Wende.

Maandagdemonstraties. De geur van vrijheid en uitlaatgassen. En uiteindelijk de veewagon naar Berlijn. Mijn ontvangst in het Westen was zo clichématig als een slechte soapserie: mijn eerste honderd D-mark 'begrüßungsgeld' werd direct gestolen. Welkom in het kapitalisme, meid.

Studeren? Was het maar waar. Ik was nooit dom. Ik was alleen blut. Dus een beroepsopleiding. Kapster. Plan B. Het eigenlijke plan was de wijde wereld, au pair in de VS, de grote vrijheid, een nieuw begin. Maar het universum stuurde me in plaats daarvan naar de Happy Night Disco. Daar ontmoette ik niet Brad Pitt, maar mijn ex. Ik flirtte met zijn vriend. Hij dacht dat ik hem bedoelde. Ik was te jong om het misverstand op

te helderen. En bleef gewoon dertig jaar. Karma heeft een heel apart gevoel voor humor.

Er volgden drie decennia van huwelijk, groei, verdringing en wat ik tegenwoordig liefdevol 'discounterromantiek' noem. Toen kwam de instorting. Mijn moeder. Mijn kinderen. Mijn huwelijk. Ikzelf. Alles tegelijk. Alles weg. En ik stond daar, eind veertig. Met een goedkope matras. Een verkalkte waterkoker. En het gevoel dat het leven ergens zonder mij verder was gegaan.

Zonder deze chaos, zonder de pijn, de puinhopen, de nachten op de keukenvloer, zou dit boek er niet zijn. Zonder het gevoel alles verloren te hebben, was ik nooit in Hurghada beland. Zou ik nooit op een boot op de Nijl getrouwd zijn. Zou ik nooit hebben geleerd dat je jezelf na een halve eeuw compleet opnieuw kunt uitvinden.

Het leven is geen recht pad. Het is een slalom langs sushi-restaurants, kapotte wc-deuren en momenten waarop je op de grond van je eigen keuken ligt en alleen nog maar wilt huilen. Ik wilde gewoon scheiden. Een beetje rust vinden. Misschien een werkende waterkoker. In plaats daarvan vond ik: chaos. Zelfreflectie. Een Egyptenaar. Een kapotte wc-deur. Een schorpioen. Een Coca-Cola-ring. En een behoorlijk episch verhaal.

Klaar voor? Maak je borst maar nat. Het wordt wild.

HOOFDSTUK 1: Terug naar de realiteit

(Of: Waarom er op maandagochtend geen woestijnprins komt om me te redden)

De droom was mooi. Zand. Warmte. Een man wiens gezicht ik nooit helemaal herken, maar wiens aanwezigheid aanvoelt als het antwoord op een vraag die ik mijn hele leven niet durfde te stellen. Geen lesrooster. Geen scheiding. Geen Hollands grijs.

'Mama! Mama! Maaaaaamaaaa, wakker worden! Waar is mijn verdraaide sporttas?!'

Realiteit. Direct. Volledig. Het plafond boven me is niet de sterrenhemel boven de Sahara, maar het glasvezelbehang van een huurwoning die ruikt naar goedkoop maar functioneel. Het licht dat door de kieren van de jaloezie dringt is

niet goudkleurig, maar een onbarmhartig, loodgrijs maandagochtendgrijs dat elke rimpel benadrukt nog voordat ik in de badkamer ben geweest. Mijn rug geeft direct een scherp protestsignaal. Die matras. Een budgetmodel uit de aanbieding, gekocht in de eerste paniek na het vertrek.

'In de waskeuken! Tweede plank van links, achter de wasverzachter!'

Dit ben ik dus nu. 49 jaar oud. Gescheiden. Lerares. Emotioneel uitgehold. Functionerend op de noodstroom. Je kunt dat allemaal tegelijk zijn; je kunt 's ochtends een klas temmen en 's middags voor het koelschap in de supermarkt staan huilen omdat je vergeten bent of je boter of margarine nodig hebt. Ik weet dat. Uit eigen ervaring.

Ik worstel mezelf uit bed. De vloer is koud. In dit appartement is het altijd op de een of andere manier koud, hoe hoog ik de verwarming ook zet. De waterkoker fluit niet meer, hij pruttelt alleen nog moeizaam voor zich uit. Ik kijk in de kleine spiegel boven de wastafel. 49 is een vreemde leeftijd. Je bent te oud om nog een keer helemaal opnieuw te beginnen. En te jong om op te geven.

Op deze maandagochtend heb ik nog geen flauw vermoeden dat het lot de kaarten allang geschud heeft. Dat dit pad niet eindigt in de lerarenkamer, maar op een plek waar het water zo blauw is dat het pijn doet aan je ogen. En waar een Egyptische sushi-man me zal laten zien: een gat in je hart hoef je niet te lappen. Je moet het alleen vullen met nieuw leven.

Maar eerst: school. Alledag. Overleven.

En voordat we daar aankomen, voor we bij de maandagochtend en de verkalkte waterkoker belanden, moet je weten wie deze vrouw is die daar op die discountermatras ligt en toch niet opgeeft. Het antwoord begint niet hier. Het begint in een veewagon. In de nacht van 9 november 1989. Toen ik zeventien was en iemand mijn kamerdeur openrukte en zei: 'Sandra. We kunnen naar het Westen.'

Hoofdstuk 2: Acht uur kapitalisme in vogelvlucht

(Of: Hoe ik de Wende versliep en er toch middenin zat)

De 9e november 1989.

Ik sliep.

Niet omdat de vrijheid me niets kon schelen.
Niet omdat ik ongeïnteresseerd was. Maar omdat ik zeventien was en niemand me een uitnodiging had gestuurd.

Het universum was blijkbaar vergeten mijn kalender bij te werken. Toen, ergens na middernacht, vloog de deur open.

Mijn kamergenote. Buiten adem. Ogen zo groot als schoteltjes.

'Sandra.'

'Mm.'

'SANDRA.'

'Mmm.'

'DE MUUR. ZE HEBBEN HEM OPENEGEGOOID.'

Stilte.

Ik knipperde met mijn ogen. Mijn hersenen probeerden de zin te verwerken. De Muur. Openegegoid. De Muur, die er al sinds mijn geboorte stond, die net zo vanzelfsprekend bij het leven hoorde als Plattenbau, het sjaaltje van de Jonge Pioniers en het feit dat bananen een luxeproduct waren, openegegoid. Eén seconde.

Twee. En toen was ik klaarwakker. Niet op de 'ik gaap en rek me eens lekker uit'-manier. Maar op de 'alle systemen tegelijkertijd opgestart'-manier. Wat volgde, valt alleen als volgt te beschrijven:

Vijftig tieners in internaat Tangerhütte besloten collectief, zonder overleg, zonder plan, zonder ook maar één moment van rationele afweging, dat er nu vertrokken werd.

Niet morgen. Niet na het ontbijt. Niet na een rustige nacht en met een helder hoofd. Nu. Meteen. Gaan. Het station was vol.

Niet een beetje vol.

Bomvol.

Alsof heel Oost-Duitsland op hetzelfde moment dezelfde gedachte had gehad, wat natuurlijk ook zo was. De reguliere treinen? Hopeloos volzet. Geen plek. Zelfs niet voor een historisch moment. Maar daar stond nog een andere trein. Geen personenwagon. Geen stoelen. Geen verwarming. Geen excuses.

Een veewagon.

Ik stapte in. Natuurlijk stapte ik in. Wat had ik anders moeten doen, omkeren en gaan slapen? Niet met mij. Ik kom uit het Oosten. Wij stappen in. Het was koud. Het was krap. Het rook naar, tja.

Veewagon.

En het was desondanks, of misschien juist daarom, het spannendste moment van mijn leven tot nu toe.

We stonden tegen elkaar aan gedrukt en zagen door de kieren hoe de lichten van de nacht aan ons voorbijtrokken. Iedereen was stil. Iedereen met zijn eigen gedachten. Hoe ziet het Westen eruit? Ruikt het er anders? Is het er echt zo als op de West-Duitse televisie, waar we stiekem naar keken met de antenne in een precieze hoek zodat de burens het niet merkten?

Niemand zei veel. Soms moet je gewoon gaan en zien wat er komt. Berlijn ontving ons om drie uur 's nachts.

Niet met fanfare. Niet met confetti. Niet met de ontroerende soundtrack die ze er later in documentaires onder zetten. Maar met de zeer praktische vraag: waar slapen we nu eigenlijk? Het antwoord luidde: Europa-Center. Op de grond. Slaapzak optioneel. Wij hadden er geen. Vijftig internaatskinderen uit Tangerhütte, op de marmeren vloer van het chique winkelcentrum van West-Berlijn.

Buiten raasde het grootste feest uit de Duitse naoorlogse geschiedenis.

Honderdduizenden mensen. Tranen. Omhelzingen. Sekt uit de fles. De soundtrack van een tijdperk.

Binnen snurkten wij op marmer. Ik heb nergens spijt van. 's Ochtends stonden we dan in de rij.

Voor het Begrüßungsgeld.

Honderd D-mark per persoon, de Bondsrepubliek heette elke DDR-burger welkom met geld. Cash. Persoonlijk. Eenmalig. Hartelijk welkom in de markteconomie. Hier is je startkapitaal. Veel succes. We sloten aan. Acht uur lang. Ik zeg het nog een keer om het te laten bezinken:

Acht uur.

Staand. Wachtend. Na een nacht op marmer. Na een veewagon. Na geen oog dichtgedaan te hebben. De Muur viel. Ik stond in een wachtrij. Het grootste moment uit de Duitse naoorlogse geschiedenis, en ik heb het beleefd vanuit het perspectief van iemand die naar de grond staart en hoopt dat het snel vooruitgaat.

Typisch.

Maar uiteindelijk hield ik honderd D-mark in mijn hand. Echt. Knisperend. West-geld. Ik hield het stevig vast als iemand die weet: dit is een bijzonder moment.

Na een leven waarin bananen een hele gebeurtenis waren en een West-Duitse spijkerbroek een statussymbool, honderd D-mark. Zomaar. Omdat ik er was. Omdat ik was ingestapt. We wilden nog snel even iets kopen. Zomaar. Omdat het kon. Omdat dat nu mogelijk was. Omdat vrijheid ook als winkelen mag voelen. Ik bleef bij een kraampje staan. Een tas. Vijf D-mark.

Ik greep in mijn jaszak.

Niets.

Nog eens.

Nog steeds niets. Ik zocht. Ik graaide. Ik doorzocht elke zak, elke hoek, elke kier.

Weg. Alles weg.

Honderd D-mark. Acht uur in de rij. Weg. Gestolen. In het gedrang. Door iemand die het kapitalisme toen al aanzienlijk beter had begrepen dan ik.

Ik stond daar. En ik huilde.

Niet zachtjes en waardig. Niet één enkele traan die schilderachtig over mijn wang biggelde.

Echt. Hard. Met een snotneus. Midden op de Berlijnse stoep.

De verkoper bekeek me.

Een echte Berlijner. Breed gezicht. Sigaret in zijn mondhoek. De blik van een man die alles al gezien heeft en zich door werkelijk niets meer laat verrassen.

Hij zag de tranen. Hij zag mij. Hij zag de lege hand.

Korte pauze.

Toen, heel rustig, met de emotionele warmte van een echte Berlijner die onder zijn ruwe bolster een hart van goud verbergt:

'Hé kleintje.'

Pauze.

'Hier, jij krijgt hem gratis.'

En hij drukte me de tas in mijn hand.

Ik stond daar.

Met een snotneus. Oververmoeid. Zonder geld.

Met een tas van vijf mark die een vreemde Berlijner me cadeau had gedaan.

In acht uur tijd had ik de hoogte- en dieptepunten van het kapitalistische systeem ervaren.

In een sneltreinvaart.

In de veewagon erheen. Slapen op een marmeren vloer. Acht uur in de rij staan. Honderd mark incasseren. Honderd mark verliezen. Een tas gratis krijgen.

Welkom in het Westen. Welkom in de vrijheid. Welkom in het kapitalisme, dat eerst alles van je steelt en je dan een tas cadeau geeft.

De Berlijnse verkoper was mijn eerste kapitalist.

En eerlijk gezegd, een van de betere.

Ik pakte de tas. Veegde mijn neus af. En ging terug naar Tangerhütte.

Zonder geld. Zonder souvenirs van de Muur.
Zonder het grote filmische moment.

Maar met een tas.

En met het gevoel, voor het eerst in mijn leven,
dat de wereld groter was dan alles wat men mij
tot dan toe had laten zien.

En dat ik, met mijn geheelde hart, mijn
veewagon-moed en mijn vermogen om in elke
situatie te stappen die zich voordoet, daarin
mijn plek zou vinden. Op de een of andere
manier. Op mijn manier. Met of zonder
Begrüßungsgeld.

Hoofdstuk 3: Van de tas naar een nieuw begin

(Of: hoe het leven even beslist over dertig jaar)

Ik had een tas. Geen werk. Geen geld. Geen plan. Maar wel een tas, gekregen van een Berlijner met een sigaret in zijn mondhoek als welkomstgeschenk van het kapitalisme aan een zeventienjarig meisje uit de Oost-Duitse pampa. Men is wel eens met minder begonnen. Ik had het in elk wel geval nog niet uitgeprobeerd.

De realiteit van het Westen zag er namelijk zo uit: studeren was mooi geweest. Ik had mijn atheneumdiploma, de cijfers, zelfs een plan: theaterwetenschappen, iets creatiefs, iets wat klonk als het echte leven en niet als een wachtrij. Wat ik niet had, was geld. Mijn ouders waren allebei zelfstandig geweest, wat in de DDR betekende: je redt het wel. Wat na de Wende betekende: je redt het nauwelijks. Het Oosten stortte in, bedrijven sloten, spaargeld

werd van de ene op de andere dag gehalveerd, en sommige maanden was er niet eens genoeg geld voor eten. Ik zeg dit zonder drama en zonder vioolmuziek op de achtergrond, het was gewoon zo en je ging weer door. Dus: geen universiteit. Een vakopleiding. Kapster en schoonheidsspecialiste. Met het stille voornemen om op de een of andere manier alsnog te gaan studeren. Dat voornemen hield ongeveer even lang stand als de meeste van mijn voornemens.

Het leerbedrijf ging failliet. Natuurlijk. Omdat het universum blijkbaar van mening was dat mijn leven nog niet genoeg wendingen had gehad. Daar stond ik dan, half opgeleid, in het Westen, zonder baan, zonder geld, zonder plan B, en ik deed het verstandigste wat ik kon bedenken: ik ging met mijn toenmalige vriend mee naar de plek waar hij werk had gevonden. We kwamen

in Bad Oeynhausen terecht. Niet omdat we zo dol waren op Bad Oeynhausen, maar omdat het leven soms gewoon zegt: hier. Nu. Vooruit. En dan ga je, omdat het alternatief nog slechter klinkt.

We zaten op het raadsplein en dronken water, want water was het enige wat we ons konden veroorloven. Ik keek om me heen en daar, aan de overkant in een kapsalon, hing een bordje. Leerling gezocht. Ik keek naar het bordje. Het bordje keek naar mij. Ik stond op, liep naar binnen, met de energie van een meisje dat niets te verliezen heeft en dat inmiddels als haar grootste voordeel beschouwt. De chef keek me aan en zei: 'Ik zoek eigenlijk iemand voor Rinteln.' Korte pauze. 'Je kunt boven de salon wonen.' Ik dacht ongeveer drie seconden na. 'Oké.' En zo werd mijn leven bepaald door een bordje, een chef en het woord oké.

In minder tijd dan je nodig hebt om een koffie te bestellen.

Rinteln was, tja. Rinteln. Een stad die bestaat, die haar werk doet, waar niemand zich echt aan stoort en waar je na zes maanden alles hebt gezien wat er te zien valt. Ik woonde boven de salon, leerde haren knippen, leerde mensen kennen die hun hele leven in Rinteln hadden doorgebracht en dat volkomen prima vonden. Ik vond dat respectabel. En tegelijkertijd licht verontrustend.

Zes maanden later gingen mijn toenmalige vriend en ik uit elkaar, zonder groot drama, zonder servies dat door de lucht vloog, gewoon zoals sommige dingen eindigen die nooit echt goed begonnen zijn, en ik verhuisde naar Bückeberg. Omdat een vriendin zei: 'Ga mee.' 'Waarheen?' 'Happy Night.' Ik trok wat aan. En ging mee. Wat had ik anders moeten doen,

alleen boven de salon zitten en over mijn levensplan nadenken?

De Happy Night-disco was, ik weet niet hoe ik het moet omschrijven. De plek was niet bijzonder. De muziek was niet bijzonder. Het licht was het gebruikelijke discolicht dat iedereen ongeveer dertig procent aantrekkelijker laat lijken dan hij is, wat verklaart waarom daar zoveel beslissingen worden genomen waar je 's ochtends spijt van hebt. Ik flirtte. Niet met hem. Met zijn vriend. Maar zijn vriend was bezet, hij dacht dat ik hem bedoelde, en ik was te jong en te beleefd om het misverstand uit de wereld te helpen.

Er volgden drie decennia huwelijk waarin we het perfecte plaatje waren: groot huis, geknipte heggen, twee kinderen, een koelkastmagneetjes-leven. En waarin ik langzaam, stil, bijna onmerkbaar verdween. Niet